

18th Soroptimist International Convention 2007

SCOTLAND - GLASGOW : 29 Juli – 2 Augustus

Unity of Purpose - Diversity in Action

Na de wekker van 3 uur nachts en een lichte snack, haalt onze chauffeur mij op te Schilde om 3.30 uur. Om 4 uur vervoegt Bea ons te Berchem en na een helse rit door regenweer en wind arriveren we te Charleroi-Brussels-South om 5.30 uur. Onze vlucht vertrekt pas 2 uur later, dus na onze check-in (en ik moet nu al bijbetalen voor bagage-overgewicht), rest er nog tijd voor een degelijk ontbijt. Hier ontmoeten we Lut Stubbe (Club Oostende – orthopedagoge). We passeren zonder veel moeite de airportcontrol en boarden samen. De Ryanair vlucht vertrekt tijdig en verloopt vlekkeloos.

Na een kleine 1.30 uur vliegen, draaien we de klok een uurtje terug, en landen we op Prestwick Airport locale tijd 8.00 uur. Het is frisjes, maar het regent hier niet. De trein brengt ons vervolgens op iets minder dan 1 uur tijd van Prestwick naar Glasgow Central Station, alwaar we een taxi nemen die ons tot de eindbestemming voert.

We verblijven in Queen Margaret Residence, een ietwat buiten het centrum, erg rustig en vlakbij the Botanic Gardens, gelegen universitaire residentie. Onze kamers zijn erg netjes en voorzien van alle comfort, een gedekt 1-persoonsbedje, een bureau, veel kastruimte, en sanitaire ruimte met toilet, lavabo en douche, voorzien van handdoeken.

Telkens 5 kamers geven uit op 1 grote keuken, voorzien van fornuis, microgolfoven, traditionele oven, ijskast en diepvries, waterkoker, broodrooster, televisie en strijkijzer. Ook alle bestek, serviesgoed, potten en pannen, en zelfs thee en koffie zijn aanwezig. Enkel het beloofde continentaal ontbijt valt wat tegen, het bestaat slechts uit een voorverpakt cakeje en een brikje fruitsap.

We zijn echter nog niet goed en wel gearriveerd of we ontvangen reeds bericht van onze Schotse vriendinnen, Margaret en Fiona Murphy (die ondanks gelijke familienaam trouwens geen familie zijn van elkaar). Margaret Murphy woont in de straat onmiddellijk achter de universitaire residentie en is dus onmiddellijk ter plaatse. Fiona volgt onmiddellijk. Margaret voert ons met de wagen terug het centrum in, en het blijkt onmiddellijk dat parkeerproblemen niet typisch zijn voor Belgische steden.

Vermits het ondertussen al 12 uur is geworden en de magen grollen begeven we ons onmiddellijk naar the Willow Tea Room, ontworpen omstreeks 1900 door Charles Rennie Mackintosh voor de destijds beroemde restaurateur Kate Cranston. Het prachtige meubilair en het gekleurd glas creëren nog steeds een unieke ambiance om van een heerlijke thee te genieten. Bea en de Schotse dames genieten van een heerlijk slaatje, en ikzelf doe me tegoed aan een omvangrijke afternoon-tea, afgesloten door een indrukwekkende meringue.

Eens de innerlijke mens voldaan is, begeleiden onze vriendinnen ons naar het Tourist information Center, waar we ons voorzien van de nodige stadsplannen en postkaartjes. Vandaaruit maken we dan een korte stadswandeling die ons een eerste indruk laat van Glasgow, om ons tenslotte te begeven naar de Kelvingrove Art Gallery and Museum.

Dit prachtig uit rood zandsteen opgetrokken, en na renovatie net heropend, gebouw, herbergt een schitterende collectie, bestaande uit : interieurstukken van Charles Rennie Mackintosh; historische kleding; uniek gepresenteerde wapenuitrustingen uit de hele wereld; een 4 meter hoge ceratosaur; een gerestaureerde spitfire; schilderwerken van de zogenaamde Glasgow Boys, maar ook van Constable en Turner; en last but not least Dali's "Christus van de Heilige Johannes van het Kruis".

Omdat de vermoeidheid nu toch stilaan begint toe te slaan, ronden we ons eerste stadsbezoek af met een nuttig bezoek aan de voedingsafdeling van Marks & Spencer alwaar we ons voorzien van

fruit, brood en beleg voor de eerstvolgende ochtenden.

We nemen voorlopig afscheid van Fiona, maar worden nog ten huize van Margaret uitgenodigd voor de avondmaaltijd. Aldus sluiten we de eerste dag af in haar appartement, met een gezellige babbel, en een heerlijk lichte maaltijd. En dan toch nog op tijd naar bed, om de volgende dag fris te starten.

Onze dag start om 8.30 uur, met een omvangrijk maar gezond ontbijt.

In de frisse ochtendzon begeven we ons op eigen kracht met de bus naar de 13de eeuwse Glasgow Cathedral, gebouwd op de plek waar de beschermheilige van de stad Saint Mungo in de 6de eeuw een kapel stichtte, en gered van verwoesting tijdens de Schotse Reformatie, door protestantse inlijving.

De dienst van 11 uur eert de 60ste verjaardag van het parachute-regiment van het Schottish Volunteer Battalion, wordt opgeluisterd door orgel- en koormuziek, en bijgewoond door feestelijk uitgedoste dames en heren, en zelfs door de Lord Provost.

Bij het verlaten van de kathedraal ontmoeten we reeds een heel aantal internationale Sorop-vriendinnen, en met enkele van hen nemen we thee op een nabijgelegen terras.

Er rest ons nog tijd voor twee nabijgelegen musea.

Eerst bezoeken we het Saint Mungo Museum of Religious Life and Art, welk vanuit niet confessioneel oogpunt een overzicht geeft van het leven van de meest verscheiden religieuze gemeenschappen, van katholieken en protestanten, van moslims en joden, van hindoes en boedisten.

En vervolgens bekijken we het Provand's Lordship, gebouwd omstreeks 1471 en daarmee het oudste seculier gebouw in Glasgow; het geeft ons een goed beeld van het leven van een rijke 15de eeuwse huishouding.

Een slokje water en een energiereep zijn voldoende om ons nu opnieuw per bus te kunnen begeven naar het Scottish Exhibition and Conference Center, het SECC, een modern staaltje van architectuur, bijgenaamd "the armadillo", alwaar we ons kunnen registreren voor de 18de Internationale Soroptimist Conventie.

Omstreeks 16.00 uur ontmoeten we daar Fiona Murphy en worden we door haar persoonlijk ingeschreven en voorzien van een mooie conventietas in lichtblauw jutte, speciaal voor de gelegenheid gemaakt in Pune, India, gevuld met alle nodig conventiemateriaal, en enkele kleine memorabilia.

Er zijn 1475 inschrijvingen, daarvan zijn er 12 afkomstig uit België, en in totaal zijn er 80 landen vertegenwoordigd.

We worden naar de zaal begeleid door de stewards, die we kunnen herkennen aan hun mooie felrode sjaaltjes, speciaal voor de gelegenheid geweven in Chang Rai, Thailand (S.I.A.M.-project 1995-1999).

Stipt om 17.00 uur start de Conventie. We worden hartelijk verwelkomd door **Convention Chairman Joan Lunt** (Club Bootle UK – Lea Governor), en door de **Lord Provost Bob Winter**.

We maken vervolgens kennis met de National Youth Pipe Band bestaande uit een 50-tal jonge doedelzakspelers.

Pipers van de Pipe Band begeleiden

Soroptimist International President Lynn Dunning (Club Ramsbottom UK – Head Teacher Secondary School) en **Soroptimist Immediate Past International President Joan Cromer** (Scotts Bluff County Club Nebraska USA – Director Community Health Centre) naar het podium.

Lynn Dunning geeft dan de inleiding tot de Conventie en benadrukt het conferentiethema **“Unity in Purpose – Diversity in Action”**.

Er volgen nog welkomstwoorden van de Federatievoorzitsters, en enkele praktische mededelingen van **Chief Steward Ruth Winterbottom** (Club Lancashire – High Sheriff), die uitgedost in haar volle regalia zeker de prijs verdient van de meest indrukwekkende outfit.

Wanneer vervolgens de Pipe Band het binnentreden begeleid van de 134 vlaggen van de landen die de clubs vertegenwoordigen, moeten we allen geëmotioneerd een traantje wegpinken.

Tenslotte verlaten we terug de zaal en genieten reeds een eerste keer van het Conventie-themalied ***“I can touch the Sun”*** gecomponeerd voor UNIFEM USA door Lynne Revocohen.

De tekst luidt :

This is a song for women everywhere who devote their lives to making the world a better place. Every soul we touch will form a ray of sunshine. I can touch the sun.

Women of the world, can you see the light. You've got the power to make things right.
The children everywhere callin' out to you. What will you do ?

Women of the world, can you see the light. You've got the power to make things right.
The wisdom of the ages is yours to share. Show us you care.

Touché, touché le soleil, touché. I can touch the sun.

Touché le soleil, touché. Touché le soleil.

Let me hear you say : I am not alone, and I have just begun. Take my hand, I can reach the sky. I can touch the sun.

Black, brown, yellow, white, we're all the same. Red is the colour through our veins.

Make a difference, make a choice. Let the world hear your voice.

Sister, sister, see me too : this is a brother who will stand by you.

We need each other, I'll tell you why : you hold up half the sky.

Touché, touché le soleil, touché. I can touch the sun.

Touché le soleil, touché. Touché le soleil.

Let me hear you say : I am not alone, and I have just begun. Take my hand, I can reach the sky. I can touch the sun.

Touché, touché le soleil, touché. Kugzuga jua.

Touché le soleil, touché. Kugzuga jua.

Touché le soleil, touché. Kugzuga jua.

Touché le soleil, touché. Kugzuga jua.

I can touch the sun. Kugzuga jua.

I can touch the sun. I can touch the sun !

Vanaf 18.00 uur volgt een Friendship Evening. Het blijft gelukkig droog als de deelnemers, sommigen in nationale klederdracht, naar één van de hallen van het SECC wandelen.

Bij wat drankjes, ontmoeten we oude en nieuwe vriendinnen

We kunnen ook reeds enkele van de promotie-standjes bezoeken die daar voor de duur van de Conventie aanwezig zullen zijn, zo onder meer :

“Women Peacemakers” waar foto’s tentoongesteld werden van vrouwen wereldwijd aan het werk voor vrede;

“Lasting Legacy” waar aandacht gevraagd wordt voor de gezondheid van ontheemde families in Centraal Midanao in de Filippijnen; en

“Project Sierra”, het vierjaarlijks project 2007-2011, in partnerschap met “Hope and Homes for Children”.

Bea en ik maken het kort, want we hebben een afspraak met Margaret en Fiona Murphy voor een diner in het hippe restaurant “Stravaigin” waar, in de geest van de Conventie, het motto gevoerd wordt “think global, eat local”.

We belanden die avond eerder laat in ons bedje, maar hebben ervan genoten.

Het is weer pijnlijk vroeg opstaan, en snel ontbijten, want om 8.00 haalt Margaret Murphy ons op en om 9.00 uur stipt start de Conventiedag. Dit is de dag waarop Princess Ann ons voor enkele uurtjes met haar aanwezigheid zal vereren, maar dit vereist extra security, dus ook extra stiptheid. Het thema vandaag is **“Purpose to Action – Sustainable Development”**. Chief Steward Ruth Winterbottom (Club Lancashire – High Sheriff) ontvangt ons met een spreuk voor de dag : *“Life is not measured in the number of breaths we take but by the moments that take our breath away.”*

President Lynn Dunning opent de Conventiedag, met een indrukwekkende tekst :

- *If you woke up this morning with more health than illness, you are more blessed than the 1 million that will die this week.*
- *If you have never experienced the fear of battle, the loneliness of imprisonment, the agony of torture, or the pangs of starvation, you are ahead of 500 million people in the world.*
- *If you can attend a church meeting without fear of harassment, arrest, torture or death, you are luckier than 3 billion people in the world.*
- *If you have food in the refrigerator, clothes on your back, a roof over your head, and a place to sleep, you are richer than 75 per cent of the world.*
- *If you have money in the bank, in your purse and spare change in a dish someplace, you are among the top 8 per cent of the world's wealthy.*
- *And by reading this message you are doubly blessed because you can read !*

President Lynn Dunning benadrukt dat we in ons samenzijn en onder begeleiding van de Conventiesprekers, nieuwe hoop moeten ontwikkelen, dat we deze nieuwe hoop thuis moeten uitdragen, en samen met al onze vriendinnen wereldwijd moeten koesteren. Ze vertelt daarom het verhaal van het meisje Sadako uit Hiroshima dat als 2-jarige de A-bom overleefde, maar op 11-jarige leeftijd overleed aan leukemie. Strijdend tegen haar ziekte heeft dit meisje 1000 papieren kraanvogels gevouwen om haar wens voor wereldvrede kenbaar te maken. Sadako was de inspiratiebron voor een kinder-vredesmonument dat nu nog steeds versierd wordt met jaarlijks meer dan 10 miljoen papieren kraanvogels.

De eerste gastspreker is : **Professor Peter Cox**, geboren in Londen, tewerkgesteld aan Exeter University, met als vakgebied “Climate System Dynamics”.

Hij wijst ons op volgende feiten :

- De wereldwijde temperatuur is 0,7 °C gestegen sinds het eind van de 19de eeuw.
- We hebben de 10 warmste jaren ervaren nà 1990.
- Atmosferische koolstofdioxide is met ongeveer 25 % toegenomen sinds 1700.
- Natuurlijke factoren zoals vulkanische activiteit en zonnestraling kunnen de recente opwarming niet verklaren.
- De verwoestende kracht van tropische cyclonen neemt de laatste 30 jaar toe.
- Ontbossing van de tropen veroorzaakt 20 % van de wereldwijde Koolstofdioxide uitstoot.
- Ieder jaar wordt een deel van het Amazonewoud gerooid goed voor de oppervlakte van geheel België.

Professor Cox wijst er tevens op dat we spijtig genoeg niet op zelfbelang kunnen rekenen om de wereldbevolking aan te sporen tot acties voor klimaatverbetering. Klimaatverandering zo stelt hij is erg onrechtvaardig : “de oorzaken liggen bij de geïndustrialiseerde landen nu, maar de meest ernstige gevolgen bij de ontwikkelingslanden later”. Hij citeert in dat verband Groucho Marx (komiek jaren '60) : “*Why should I care about posterity ... what's posterity ever done for me ?*”

Professor Cox leert ons dat we de voorspelde wereldwijde toename van de gemiddelde temperatuur met 6 °C, met desastreuze gevolgen voor de ijskap, en voor de wereldwijde oogsten, slechts kunnen tegengaan door de wereldwijde uitstoot van koolstofdioxide nog vóór 2050 met 60% reduceren. Dit betekent dat we allemaal terug moeten naar het uitstootniveau van India. De geïndustrialiseerde wereld moet daarvan niet vandaag bewustgemaakt worden, maar moest daarmee gisteren al begaan zijn.

Op enkele kritische vragen vanuit het publiek antwoordt professor Cox : “*When scientists agree, be worried !*”.

Na Professor Peter Cox ontvangen we **Soroptimist of the Americas President Teresita (Tes) Choa** (Club Makati Philippines – leasing distributor for a food and drink supplement company) die pleit voor de aanpassing van Soroptimist aan de noden van haar leden en haar kandidaat-leden. Zij verwijst naar de professionele enquête die SIA desbetreffend heeft doen uitvoeren en die resulteerde in de

“Renaissance Campaign”, dit tot bevordering van programma's, projecten, lidmaatschap, fondsenwerving, en publiek bewustzijn. Ze wijst op de – later door anderen betwiste – resultaten daarvan voor SIA : 66 nieuwe clubs, en 16000 nieuwe leden, en een sterke toename van persbelangstelling.

Na deze toespraak verlaten we de zaal voor een – om security redenen – bijzonder korte koffiepauze, en terug gezeten vergezelt ons, Princess Ann.

Onmiddellijk ontvangen we de tweede gastsprekerster : **Professor Mary Renfrew**, tewerkgesteld aan de York University, met als vakgebied “Mother and Infant Health”, zetelend in de World Health Organisation Strategic Committee for Maternal en Newborn Health.

Professor Renfrew wees ons op de UN Millenium Declaration, de 8 doelstellingen voor het bestrijden van armoede, en meer bepaald op het fundamenteel belang van

doelstelling 4 “beperking van kindersterfte”;

doelstelling 5 “bevordering van de gezondheid van moeders”; en

doelstelling 6 “bestrijding van HIV/AIDS, malaria en andere ziektes”.

Professor Renfrew toont aan dat er wereldwijd gemiddeld 1 zwangere vrouw per minuut sterft, dat er in totaal zo’n 600.000 zwangere vrouwen sterven per jaar, en dat nog eens 20 tot 30 maal zoveel vrouwen wegens zwangerschap getroffen worden door fysieke en/of mentale problemen. Zij stelt dat het sterfterisico voor moeders onder de 15 tot 5 keer hoger ligt, zij toont aan dat 99 % van de sterftegevallen ingevolge zwangerschap plaatsvinden in de ontwikkelingslanden. Zij wijst er op dat per jaar 6 miljoen baby’s doodgeboren worden of sterven gedurende hun eerste levensweek.

De oplossingen die professor Renfrew ons meegeeft zijn van tweeërlei aard : enerzijds indirect : het geven van vrijheid en macht aan vrouwen, het betrekken van vrouwen in het bestuur en de organisatie van hun maatschappij, het opvoeden van meisjes en vrouwen; anderzijds direct : betere behuizing en voeding, zuiver water, verbeterd transport, vrije toegang tot medische zorg, en meer en betere opleiding voor vroedvrouwen.

Professor Renfrew pleit sterk voor borstvoeding, zij hekelt de invloed van multinationals die melkpoeder promoten welk vermengd met vervuild water vaak de onmiddellijke oorzaak is van kindersterfte. Een kritische vraag vanuit het publiek inzake de overdracht van HIV door borstvoeding beantwoordt zij stellende dat een baby gedurende de eerste 6 levensmaanden over aanzienlijk veel antistoffen tegen deze besmetting beschikt, en dat bij een snelle overstap naar flessenvoeding vanaf de 7de levensmaand het risico aanzienlijk wordt beperkt.

Na Professor Renfrew ontvangen we **Soroptimist Europe Past President Heidrun Konrad** (Club Spittal, Millstraetersee - Docente) en **Soroptimist Europe President Monique Rivière** (Club Toulouse – Professor Chemistry) die onvermoeibaar pleiten voor vrede, door locale en internationale bewustwording, door kijken naar het verleden en groeien naar de toekomst.

Zij kunnen zich onder meer beroepen op projecten als de Vredesmarathon in Rwanda, en de Vredespopjes-actie in Sint-Petersburg en Nederland.

Vervolgens mogen we dan de langverwachte toespraak beluisteren van **Princess Ann**, zij dankt ons voor onze inzet en maakt de vergelijking tussen de doelstellingen van Soroptimist en de doelstellingen van haar eigen liefdadigheidsinstelling “Save the Children”.

Ze wijst ons erop dat we onze lovenswaardige doelstellingen moeten uitwerken en verbeteren door steeds opnieuw te luisteren naar en te leren van onze doelgroepen, en dat we moeten volharden in onze inzet.

Zo stelt ze : *“We need not reinvent the wheel, we only need to improve the design !”*, en zo roept ze ons op tot *“Carry on caring !”*.

Na een volledige voormiddag aandachtig luisteren is de warme lunch met fruitdessert nu welverdiend, en er rest nadien zelfs nog even de tijd om ons bij de promotiestandjes van enige brochures en memorabilia te voorzien.

In de namiddag is er dan een eerste Break Out Session, we kunnen kiezen uit 10 verschillende activiteiten die voor kleinere groepen georganiseerd worden, enkele ervan ter plaatse in het SECC, enkele ervan daarbuiten. Bea en ik kiezen voor het **“Glasgow Homelessness Partership”**. Met een bus worden we vanuit het SECC gevoerd naar het Centre of Contemporary Arts in Glasgow centrum, waar we ontvangen worden door **Mevrouw Catherine Jamieson**, hoofd van het Glasgow Homelessness Partnership. Zij vertelt ons over het theater-gezelschap “Unheard Voices”, samengesteld uit mensen die eens in hun leven getroffen zijn geweest door dakloosheid, om hun de kans te geven hun ervaringen te delen, en op creatieve wijze maatschappelijke bewustwording te stimuleren. We mogen er genieten van de première van hun voorstelling “Alone”.

Het is een voorstelling die gebaseerd is op reële ervaringen en gevoelens waarmee de meest kwetsbare vrouwen uit onze Westerse maatschappij geconfronteerd worden. De confrontatie is werkelijk geslaagd, in eerste instantie is het sorop-publiek er stil van, maar wanneer dan de kans geboden wordt om met de acteurs en actrices te praten, komen er al snel vele vragen, en mogen we ons verbazen over de eerlijke en diepmenselijke antwoorden. Om alle indrukken nog even te kunnen herkauwen mogen we tenslotte samen met de acteurs en actrices genieten van thee en gebak.

Er volgt nu een korte namiddagpauze waarin we ieder vrij onze weg kunnen gaan. Bea en ik kiezen ervoor om even ontspannen te shoppen.

Na een korte opfrisstop in onze universitaire residentie, begeven we ons met de taxi naar het Glasgow Science Centre, een opvallend met titanium bekleed staaltje van moderne architectuur op de zuidoever van de rivier Clyde. Het herbergt een museum dat zijn bezoeker op interactieve wijze laat kennismaken met de wetenschap. Hier worden we door de Lord Provost vergast op een Civic Reception. Er zijn ons hapjes en drankjes beloofd, en we hebben dus vooraf niet gegeten, wat er volgt is gemiddeld 1 minihapje en een viertal glazen wijn per persoon.

U kan al raden dat het interactief deelnemen aan de wetenschappelijke proeven tot grote hilariteit heeft geleid !

Aldus ruimschoots van aperitief voorzien begeven Bea en ikzelf ons samen met onder meer Mieke van Duykeren (Voorzitster Soroptimist België – Club Antwerpen-Anthos – Organiste), Claire Hublet (Gouverneur Soroptimist België – Club Bruxelles Doyen – Sociaal Verpleegkundige) en Hélène Van Temsche (Club Liège – Erenotaris), naar de nabijgelegen “Yenrotunda”, alwaar wij ons in het oriëntaals restaurant aan allerlei lekkers tegoed hebben gedaan.

Wederom werd het door aangenaam gezelschap en interessante conversatie erg laat, maar dat merk je veelal pas de volgende morgen bij het opstaan.

En inderdaad, zoals gezegd, de wekker loopt de volgende ochtend naar ons aanvoelen veel te spoedig af. Even snel ontbijten, en om 8.00 uur haalt Margaret Murphy ons wederom op, zodat we om 9.00 uur met frisse moed aan de nieuwe Conventiedag kunnen beginnen. Het thema vandaag is **“Women and Poverty Eradication”**.

Chief Steward Ruth Winterbottom (Club Lancashire – High Sheriff) ontvangt ons weer met een spreuk voor de dag : *“The opportunity of a lifetime is only available during the lifetime of the opportunity.”*

De voorziene eerste gastspreekster Mevrouw Nasra Hassan, geboren te Pakistan, meer dan 25 jaar tewerkgesteld bij de United Nations, en experte op het gebied van zelfmoordterrorisme en jihad, heeft zich spijtig genoeg wegens een familie-crisis moeten verontschuldigen.

Zo laten we meteen de tweede gastspreekster aan het woord, het is : **Doctor Rawwida Baksh**, voorzitter van het “Women’s Rights and Citizenship (WRC) - programme”, van het “International Development Research Centre (IDRC)” met zetel te Canada, Ottawa, en initiatiefneemster van het “Commonwealth Plan of Action for Gender Equality 2005-2015”.

Doctor Baksh wijst erop dat vrouwen ongeveer 50% van de samenleving vormen, en ongeveer 70% van de armen. Ze wijst erop dat het onbetaalde werk waarmee vrouwen belast worden de toegang tot betaald werk bemoeilijkt, en dat vrouwen die toch toegang verwerven tot betaald werk dit veelal verrichten in de informele economie, aan een lager loon dan hun mannelijke collega’s, en zonder enige loonzekerheid.

Doctor Baksh geeft ons Soroptimisten een drieledig actieplan :

- (1) we dienen onze regeringen aan te sporen om het nationale budget beter te besteden, aldus meer aan opvoeding en gezondheid, en minder aan militie en defensie;
- (2) we dienen vrouwen te stimuleren om op te komen voor nationale en lokale politieke functies, en we moeten hen te steunen in hun beleid; en
- (3) we dienen actief te spreken voor vrede daar waar conflict heerst, en we moeten bruggen bouwen tussen “onze” organisaties en de organisaties van de “zogenaamde tegenpartij”.

De volgende gastspreekster is de met vele prijzen bekroonde Britse journaliste **Mevrouw Eve Richings**, die eerst verbonden was aan de geschreven pers, vervolgens aan TV Sky News, en die nu freelance reportages maakt. Zij gaf een bij de keel grijpende impressie van haar bezoeken aan rampgebieden wereldwijd. Het verhaal van Mevrouw Richings was persoonlijk, en liet ons het schrijnend contrast voelen tussen haar eigen door schoonheid omringde rustige leven thuis, en het leven van moedige vrouwen en kinderen, die zij in de loop der jaren mocht ontmoeten in Pakistan, Noord-Afganistan, Mexico, en Uganda.

De boodschap van Mevrouw Richings was er één van hoop:

“The scale of need is mindblowing, but no one should think it was too big a problem to be overcome. The people who’s stories I have told may be among the poorest on earth, but they have never given up on their dreams of freedom and equality. That made them the richest and most deserving of all !”.

De raad van Mevrouw Richings is:

“People don’t need sympathy, they need opportunities !”.

Na een korte koffiepauze om onze aangewakkerde emoties even door te spoelen, komen we terug samen, om **Soroptimist Great Britain and Ireland President Hilary-Kay Young** (Club Dundee, Scotland – Docente Microbiologie) te ontmoeten.

Zij rapporteert over enkele SIGBI projecten sinds de laatste Conventie, zoals deze betreffende :

“genitale verminking van vrouwen”, “vrouwen op de vlucht”, “vrouwenhandel”, “opvoeding van meisjes in Afganistan”, “microkredieten”, “natuurrampen”, “landmijnen en clusterbommen”, en “borstkanker”.

Zij maakt met spijt kenbaar dat het ledental van SIGBI in de loop van de laatste vier jaren met 2,8 % gedaald is, en dat er daarom een website wordt gecreëerd voor virtuele clubs en forums in de hoop alzo nieuwe jonge leden te werven.

Dan volgt het vierjaarlijks rapport van **Soroptimist South West Pacific President Lorna Mead** (Club Townsville, North Queensland, Australia – uitbater van een geschenkwinkel). Zij bespreekt het project “Halt Family Violence” in Papua New Guinea, waar familiegeweld, verkrachting, en stelselmatig misbruik, zwaar wegen op de samenleving.

In het kader van dit project werd een “Women and Children’s Support Centre” opgericht dat door UNICEF tot rolmodel werd betiteld.

Haar rapport wordt vervolledigd door **Soroptimist South West Pacific Past President Elaine Moffat** (Club Lower Hutt, New Zealand), die het grootste project ooit ondernomen door 1 enkele club bespreekt, met name het project van club Jakarta tot heropbouw van het stadje Lamreh na de verwoestende Tsunami. Deze club is er in geslaagd 1,6 miljoen dollar te verzamelen, en de heropbouw in 18 maanden tijd te verwezenlijken.

De laatste voordracht van de voormiddag is deze van de dames **Dawn Marie Lemonds** (Club Newport Harbor Area, Southern California, USA – directeur) en **Zainab Salbi** (stichter van Women for Women International). Ze bespreekt het quadrennial project *Project Independance: Women Survivors of War*”.

Mevrouw Salbi benadrukte de doelstelling van het project : het zelfstandig en zelfvoorzienend maken van iedere vrouw, maar vooral van de overlevers van oorlogen, en dit in eerste instantie door het aanleren van nieuwe vaardigheden. Ze vertelde ons over de acties ondernomen in Rwanda, de Balkan en Afghanistan, en over slachtoffers die overlevers werden en vervolgens actieve burgers.

En ze besloot met de gevleugelde woorden van de 13de eeuwse Sufi poëet Rumi, die schreef : *“Women are the glue of a nation, keeping families and communities together in ways great and small. They are our mothers, our sisters, our daughters. They are ourselves.”*

Voorzien van een zwaar hoofd, vol informatie en goede raad, doch met een ondertussen lege maag, mogen we omstreeks 13.00 uur eindelijk aanschuiven voor een warme lunch met fruitdessert.

In de namiddag is er dan opnieuw een Break Out Session. Bea en ik kiezen deze keer voor een lezing binnen het SECC, met name deze georganiseerd door Mevrouw Chris Knight (Club Brisbane City – Intern Auditor) onder de titel **“Human Beings, Not for Sale”**, de centrale spreker hier is **Mevrouw Sandra Barnes**, UK-afgevaardigde parlementariër bij de Raad van Europa en voorzitter van het comité tot actie tegen de mensenhandel.

Tot onze spijt wordt er voor de Europese onderdanen die reeds vertrouwd zijn met de werking van de Raad van Europa weinig nieuws verteld, en aldus verlaten Bea en ikzelf, samen met enkele andere prominente Europese Soroptimisten deze lezing reeds tijdens de eerstvoorziene pauze. Al spijbelend genieten we dan samen van een gezellig gesprek (over Soroptimist natuurlijk) en een heerlijk kopje koffie in de zon onder de glazen koepels van het SECC.

Vandaag is er geen tijd voor een opfrisbeurt, want er is “Scottish Hospitality” voorzien, en de autocars die ons onder leiding van locale Soroptimisten naar ongekende bestemmingen zullen voeren, vertrekken om 17.30 uur bij het SECC.

Hoewel het eigenlijk de bedoeling is dat we netjes mee aanschuiven zodat de 15 autocars 1 voor 1 gevuld worden, doen we ons voor als haar assistentes voor de avond zodat we meekunnen met de bus die begeleid wordt door Fiona Murphy.

Deze voert ons door Midden Schotland, langs de heuvelruggen van de Trossachs (alwaar Robert MacGregor, alias Rob Roy, streed tegen de Hertog van Montrose, en een reputatie verwierf vergelijkbaar met die van de Engelse Robin Hood), langs de dalen rond Loch Katrine (het decor van Sir Walter Scotts “The Lady of the Lake”), en tot bij de oevers van Loch Lomond (het grootste meer in Groot-Brittannië, beroemd geworden door de ballade van een Jacobitisch soldaat die ver van huis moest sterven).

We houden halt in het kleine stadje Aberfoyle, alwaar we eerst naar hartelust kunnen shoppen in een speciaal voor ons bezoek 's-avonds geopende winkel met ambachts- en streekproducten, en vervolgens gastvrij ontvangen worden door de leden van Club Glasgow Central in de feestzaal van "The Forth Inn".

Na enkele welkomstwoorden en een klein doedelzakconcertje, genieten we dan van elkaars gezelschap en een heerlijk 3-gangenmenu vergezeld van lekkere wijn en afgesloten met een heerlijk kopje thee. We leren hier dat de echtgenoten van de Schotse Soroptimisten niet Frèrops genoemd worden maar Soroptimisters. Voor we terugkeren naar Glasgow worden nog enkele van de sorop-gasten uitgeloot en met een geschenk bestaande uit lokale memorabilia bedacht. Tenslotte wordt de terugtocht aangevat en nadat de autocar zowat bij alle hotels in Glasgow heeft haltgehouden, arriveren wij terug in onze universitaire residentie, alwaar ons snel ons bedje opzoeken.

Weer een nieuwe ochtend, weer hetzelfde scenario, vroeg opstaan, snel ontbijten, en om 8.00 uur mee met Margaret Murphy naar het SECC, voor de start om 9.00 uur van een nieuwe Conventiedag. Het thema vandaag is **“Forward Thinking”**.

Zoals reeds gebruikelijk is geworden ontvangt Chief Steward Ruth Winterbottom (Club Lancashire – High Sheriff) ons met een spreuk voor de dag : *“Communication is not what the speaker says but what the receiver hears.”*

De dag wordt ingeleid door **International President Lynn Dunning** (Club Ramsbottom UK – Head Teacher Secondary School), die ons de **Soroptimist International Strategic Planning Project** voorstelt, opgestart op haar initiatief met het oog op het bundelen van de soroptimist-krachten, het vooropstellen van een Soroptimist-focus, het maximaliseren van de Soroptimist-impact, en het doen toenemen van het aantal Soroptimist-leden.

Na akkoord van de Raad bestaande uit drie leden van iedere Federatie, werd in augustus 2006 de **Soroptimist International Strategic Planning Group (SPG)** opgericht bestaande uit :

- (1) Project Director Lynn Dunning (Soroptimist International President, Club Ramsbottom UK – Head Teacher Secondary School);
- (2) Leden :
 - Elaine Moffat (Soroptimist South West Pacific Past President, Club Lower Hutt, New Zealand),
 - Carwen Wynne-Howells (Soroptimist Great Britain and Ireland, Club Haverford West & District – Apotheker),
 - Heidrun Konrad (Soroptimist Europe Past President, Club Spittal, Millstraetersee - Docente),
 - Yvonne Machuk (Soroptimist of the Americas, Club Banff National Park, Canada – Coördinator Ondersteuning Opvoedingsprogramma's);
- (3) Soroptimist International President Elect : Margaret Lobo (Club Perth, Western Australia – Radiologe);
- (4) Consultant : Jo Darbyshire (Club Blackpool – Advocate); en
- (5) Executive Officer : Rosie Coutts.

De onkosten verbonden aan de werking van de SPG en het beroep op een externe consultant werden gebudgeteerd op € 75.000,00, maar het budget zal overschreden worden.

SI America

SI Europe

SI GBI

SI SWP

President Lynn Dunning geeft vervolgens het woord aan de 1ste gastspreker van de dag, de is **de heer Ian Vale**, de door de SPG aangezochte externe consultant.

De heer Vale geeft toe dat hij voorheen niet bekend was met Soroptimist International, maar dat hij door zijn werk met de SPG de waarde van de organisatie heeft leren kennen, en dat hij heden ontzet is over de onbekendheid van haar werk.

Hij voert aan dat enkel onverdeelde inzet, volle overtuiging en moed, van alle leden samen, gericht op een beperkt aantal duidelijk gedefinieerde objectieven, Soroptimist International kunnen maken tot een krachtige, moderne, en invloedrijke organisatie. Hij stelt : *“If you do what you’ve always done, you’ll get what you always got !”*; en citeert Charles Darwin : *“It is not the strongest of the species that survives, not the most intelligent, but the one the most responsive to change.”*

In samenspraak met de SPG is hij gekomen tot het volgende **STRATEGISCH PLAN** :

DE VISIE : Soroptimist international is een krachtige, dynamische organisatie voor hedendaagse hoger opgeleide- en zakenvrouwen. We voelen ons betrokken bij de wereld waarin vrouwen en meisjes samen hun individueel en collectief potentieel bereiken, hun wensen realiseren, en een gelijke stem hebben in het bouwen van sterke en vreedzame gemeenschappen wereldwijd.

DE 4 STRATEGISCHE OBJECTIEVEN :

(1) internationaal lidmaatschap :

- Soroptimist International heeft een krachtig, flexibel en ontvangelijk lidmaatschap, met internationale betrokkenheid, geëngageerd voor het bereiken van haar visie en missie;
- Soroptimist International moet hieraan werken door :
 - (a) steeds opnieuw te zoeken naar een toename van het ledental;
 - (b) het geven van unieke en relevante lidmaatschapsvoordelen;
 - (c) het engageren van leden in het internationale kader; en
 - (d) het ontwikkelen van leiderschap.

(2) strategisch leiderschap :

- Soroptimist International is een strategische organisatie met dynamisch en proactief leiderschap, bekwaam tot het afleveren van resultaten en het bereiken van de visie;
- Soroptimist International moet hieraan werken door :
 - (a) het werken aan een efficiënt beleid;
 - (b) het werken aan efficiënte beslissingsprocedures;
 - (c) het zoeken naar ledenengagement;
 - (d) het identificeren en contacteren van partners; en
 - (e) het sturen van acties.

(3) mobiliseren van middelen :

- door de kracht van haar wereldwijd lidmaatschap, verwerft Soroptimist International fondsen om succes te kunnen garanderen voor haar projecten, haar campagnes en haar strategische objectieven;
- Soroptimist International moet hieraan werken door :
 - (a) te blijven zoeken naar project- en campagnefondsen;
 - (b) het strategisch gebruiken van middelen; en
 - (c) het controleren van het gebruik van middelen.

en (4) aantonen van impact :

- Soroptimist International treedt samen op als gelijke partner met locale en internationale organisaties bij projecten en campagnes die haar missie nastreven en die grote impact hebben;
- Soroptimist International moet hieraan werken door :
 - (a) het bewijs te leveren van de impact van projecten en campagnes;
 - (b) het vastleggen van strategische partnerschapsbanden; en
 - (c) het aantonen van toegevoegde waarde en ondersteuning aan partners.

De heer Vale besluit zijn betoog met opnieuw een citaat, ditmaal van André Gide : *“If you set sail for a distant land, you have to lose sight of the shore.”*

Ik kan U verzekeren de uiteenzetting van de heer Ian Vale vanuit de zaal beantwoord werd met vele kritische vragen en opmerkingen.

Waarom nood aan een dure externe consultant, onder onze 90.000 leden zullen er zich toch ook wel strategic planners bevinden ?

Wat is de meerwaarde van dit plan, het zou een overdruk kunnen zijn van een plan voor om het even welke andere caritatieve organisatie ?

Er worden wel objectieven vooropgesteld maar geen praktische richtlijnen ?

President Lynn Dunning reageert dat de strategische planning heden nog niet voltooid is, dat ze nog verder uitgewerkt zal worden, en dat ze ingevuld zal worden met praktische richtlijnen. Zij verzekert ons dat de informatie desbetreffend op de website van Soroptimist International zal bekendgemaakt worden.

Onze volgende spreker is **Mevrouw Louis Sagel** (Club Great Las Vegas, USA – tewerkgesteld in advertising en marketing), zij is **Soroptimist International Programme Director**.

Zij geeft ons, in afwachting van de verdere uitwerking van het Strategisch Plan, praktische richtlijnen voor de werking voor de volgende vier jaar.

Ook zij start haar betoog met een citaat, ditmaal van een onbekende auteur : *“In the absence of clearly defined goals, we become strangely loyal to performing daily acts of trivia.”*

Vervolgens beschrijft zij ons de **MISSIE** en de **OBJECTIEVEN** van Soroptimist International voor **2007-2011** zoals goedgekeurd door de Internationale Raad van Bestuur :

MISSIE :

Door middel van internationale partnerschappen en een wereldwijd netwerk van leden, inspireren Soroptimisten tot actie en scheppen zij mogelijkheden om het leven van vrouwen en meisjes te verbeteren: door het pleiten voor rechtvaardigheid en gelijkheid; het scheppen van een veilige en gezonde leefwereld; het verbeteren van de toegang tot onderwijs; het ontwikkelen van leiderschap en praktische vaardigheden voor een duurzame toekomst.

DOELSTELLING :

Soroptimisten ijveren er voor dat vrouwen

- (1) genieten van rechtvaardigheid en gelijkheid;
- (2) leven in een veilige en gezonde omgeving;
- (3) toegang hebben tot opleiding;
- (4) leiderschap en praktische vaardigheden ontwikkelen.

DE 10 OBJECTIEVEN :

- (1) uitroeien van armoede en discriminatie volgens geslacht, door het volledig respecteren van sociale en economische rechten voor de vrouw;
- (2) beëindigen van mensenhandel en alle vormen van geweld tegen vrouwen en meisjes;
- (3) verzekeren van toegang tot gezondheidszorg voor vrouwen en meisjes;
- (4) ondersteunen van acties en beleid tot eliminatie van HIV/AIDS, malaria, TB en andere zware ziektes;
- (5) bevorderen van toegang tot zuiver water, sanitair en basisvoeding;
- (6) inperken van de gevolgen van klimaatverandering en integreren van duurzame milieubewuste keuzes in persoonlijk leven en overheidsbeleid en –programma's;
- (7) tegemoetkomen aan de noden van vrouwen en kinderen tijdens en na gewapende conflicten en rampen;
- (8) bevorderen van de vreedevolle oplossing van conflicten, interculturele en interrassiale tolerantie; veroordelen van alle vormen van volkenmoord en terrorisme;
- (9) verzekeren van gelijke toegang tot vorming en opleiding voor vrouwen en meisjes; en
- (10) bevorderen van de vooruitgang van de vrouw in management, politiek, en beleid.

Mevrouw Sagel wijst er ons op dat minder objectieven niet mogen leiden tot minder acties, maar moeten leiden tot meer doelgerichter acties.

De volgende twee jaar zal de taak van SI Programme Director worden uitgeoefend door **Dawn Marie Lemonds** (Club Newport Harbor Area, Southern California, USA – directeur).

Gelukkig mogen we na dit betoog even pauzeren en genieten van een degelijk ouderwets kopje koffie, maar al snel worden we weer terug in de zaal verwacht voor het verder verloop van de ochtendsessie.

Mevrouw Elizabeth Hughes (Club Ilkley, UK – hoofdonderwijzeres) is een begenadigd sprekerster en kan ons onmiddellijk afleiden van al voorgaande discussies, door ons te vertellen over het Project “Five-O”, het lange termijn samenwerkingsproject, ontstaan op de Vrouwen Conferentie te Kopenhagen in 1980 tussen : Soroptimist International, Business and Professional Women International, International Council of Women, International Federation of University Woman en Zonta International.

Het Project “Five-O” heeft tot doel de ondersteuning van vaardigheidsopleiding en vakscholing voor vrouwen en meisjes in landen in ontwikkeling of overgang. Er zijn “Five-O” projecten in Argentina, Bangladesh, Benin, India, Latvia, Madagascar, Mexico, Marokko, Nepal, Papua New Guinea, de Filipijnen, Samoa, Zuid-Afrika, Thailand, Togo, Turkije, Oeganda en Zimbabwe.

Waar Soroptimist International een regiment is dat nog te vaak onder de voet gelopen wordt, is een eenheid van de vijf grootste vrouwenorganisaties een leger dat zich in het wereldbeleid kan doen gelden. Maar bedenk, zo stelt mevrouw Hughes, dat wij, de leden van deze vrouwenorganisaties, de soldaten zijn, en dat zonder ons aller gebundelde krachten er geen sprake kan zijn van een regiment, en nog veel minder van een leger. Mevrouw Hughes spoort ons aan om thuisgekomen na de conventie een brief te schrijven naar onze regering en deze te vragen hoeveel precies er van ons nationaal budget besteed wordt aan gendergelijkheid en machtiging van vrouwen.

De voormiddag wordt dan afgesloten met twee beschouwende voordrachten over vier jaren van actie verlopen sinds de laatste Conventie; de eerste voordracht wordt gehouden door **Soroptimist Immediate Past International President Joan Cromer** (Scotts Bluff County Club Nebraska USA – Director Community Health Centre) en behandelt de jaren 2003 tot 2005, de tweede voordracht wordt gehouden door **Soroptimist International President Lynn Dunning** (Club Ramsbottom UK – Head Teacher Secondary School) en behandelt de jaren 2005 tot 2007.

Een van de meest belangrijke doelstellingen, daar zijn de beide dames het over eens, blijft zuiver water en sanitair. Wereldwijd lijden 1,1 miljard mensen onder watertekort, ontberen 2,6 miljard mensen sanitair, en sterven jaarlijks 1,8 miljoen kinderen door het gebrek aan het water en/of sanitair. Ze vertellen ons in dat verband over de talrijke realisaties van het Soroptimist International Project “Lasting Legacy” dat zij bekronen met de “Best Practice Award”, ze roepen ons op om uit dit project te leren en de acties verder te zetten en uit te breiden. Hun motto : *“Our work has just begun !”*

Na al dat ingespannen luisteren wacht de hongerigen omstreeks 13.00 uur wederom een warme lunch met fruitdessert.

In de namiddag wordt wederom vooruit gekeken, en wordt in eerste instantie het nieuwe vierjaarlijks project 2007-2011 **“SIerra : a family and a future”** voorgesteld, waar “Soroptimist International” samen met “Hope and Homes for Children” de schouders onder zet.

Voor Soroptimist International spreekt **Mevrouw Alison Sutherland** (beroep: juridisch adviseur) en voor Hope and Homes for Children spreken **De heer Rick Foulsham** (voorheen kabinetsmedewerker Buitenlandse Zaken, UK) en **Mevrouw Delia Pop** (voorheen plattelandsdokter, Roemenië).

Sierra Leone wordt beschreven als het tweede armste land ter wereld, 74% van haar bevolking leeft onder de armoedegrens en overleeft met minder dan 2 dollar per dag. De gemiddelde levensverwachting is er 42 jaar. De helft van de bevolking is minder dan 15 jaar oud. Bijna 1 op 3 kinderen haalt niet de leeftijd van 5 jaar.

Tijdens de bloedige 10-jaar durende burgeroorlog werden meer dan een half miljoen mensen gedood, verkracht of verminkt. Meer dan 2 miljoen mensen zijn ontheemd. De infrastructuur van het land is compleet vernietigd. Tijdens het conflict werden 1000-en kinderen ontvoerd en van hun families gescheiden. Jongens werden kindsoldaten, meisjes werden sexslavinnen.

De toename van HIV, malaria en tuberculose heeft de samenhang van families nog sterker gereduceerd. Zonder hulp zal Sierra blijven lijden.

De doelsom van het project Sierra is 2 miljoen dollar voor het verbeteren van de levenskwaliteit en toekomstmogelijkheden voor families in vijf gemeenschappen gesitueerd in Bo, Freetown, Kamakwie, Makeni, Mattru en Tambakha. In samenwerking met het lokale agentschap "HANCI" zullen deze families voorzien worden van de infrastructuur en de opleiding nodig voor de heropbouw van het economisch leven. Tevens zal voorzien worden in primaire gezondheidszorg.

Mevrouw Alison Sutherland vertelt ons dat tijdens de Conventie reeds een startsom vergaard werd van € 2.250 alleen al door de verkoop van kaartjes en badges.

Het bronmateriaal nodig voor de clubprojecten met het oog op de ondersteuning van Sierra is te vinden op de nieuwe website www.projectSierra.org, en zij spoort ons allen aan : *"Ga huiswaarts en maak er werk van !"*.

Tenslotte kijken we nog verder vooruit en mogen we al even proeven van een volgende Internationale Conventie. **Mevrouw Yvonne Machuk** (Soroptimist of the Americas, Club Banff National Park, Canada – Coördinator Ondersteuning Opvoedingsprogramma's) stelt ons namelijk Montreal voor als de locatie voor ons treffen 10 tot 14 juli 2011.

Montreal, er valt duidelijk veel over te vertellen : de geschiedenis, de architectuur, de cultuur, het eindeloos shoppen, het heerlijke eten, de aangename temperaturen, kortom de unieke mix van Europese charme en Noord-Amerikaanse energie. We kijken er al naar uit !

Omstreeks 17.30 uur verlaten we dan de conventiezaal begeleid door de tonen van ons themalied ***"I can touch the Sun"***.

Onze vriendin Margaret Murphy begeleidt ons die avond nogmaals naar de voedingsafdeling van Marks & Spencer alwaar we ons opnieuw kunnen voorzien van fruit, brood en beleg voor de volgende ochtenden. Omdat de vermoeidheid bij ieder van ons sterk begint door te wegen, besluiten we vandaag vroeg onder de wol te kruipen. Aldus keren we na een lekker kopje soep in een kleine snackbar, omstreeks 20.00 uur al terug naar onze universitaire residentie.

Na een heerlijk deugddoende nachtrust, zijn we weerom vroeg uit de veren, en worden we na een snel ontbijt om 8.00 uur door Margaret Murphy opgehaald. Zoals vooraf gevraagd, hebben we ons vandaag allemaal gehuld in voor vrede-symbolische witte kleding, en hebben we allemaal een teddy-beer meegebracht. Net voor de start echter van deze laatste Conventiedag is het al onmiddellijk triest afscheid nemen van onze kleine reisgezellen, er wordt namelijk een teddy-berg gevormd, klaar voor vervoer naar Malawi, alwaar hun nieuwe adoptie-oudertjes al op hen wachten.

Het thema vandaag is **“Purpose to Peace”**.

Onze eerste gastspreker vandaag is **De heer Ramu Damodaran** (afkomstig uit India alwaar hij de secretaris was van de Eerste Minister; thans binnen de UN, directeur van de Dienst “Civil Society” van het Departement “Public Information”, en in die hoedanigheid verantwoordelijk zowel voor de relaties met niet-gouvernementele organisaties en opvoedkundige instituten, als voor de relaties met het algemene publiek, dit laatste onder meer via de publicatie van de UN-Chronicle).

De boodschap van de heer Damodaran is: “Vrede is het ultieme doel, maar vrede is ook het begin.” De heer Damodaran is een aangenaam spreker, en hij houdt makkelijk onze aandacht bij zijn boodschap door zijn verhaal op te bouwen rond een sleutelwoord en te doorrijgen met leerzame anekdotes.

Zijn sleutelwoord is het voor Schotland zeer toepasselijke : “HAGGIS”. Dit sleutelwoord bestaat voor hem uit de volgende bouwstenen voor vrede :

“Honesty” internationale eerlijkheid en opname van verantwoordelijkheid terzake het lijden van de wereld;

“Anger” woede en verontwaardiging als motivatie voor verandering;

“Governance” leiden tot en handhaven van structuren die heropbouw mogelijk maken;

“Guidance” duurzame begeleiding;

“Involverment” betrokkenheid van politici, wetenschappers en burgers; en

“Sustainability” duurzaamheid, lange termijn-visie !

De volgende gastspreker deze ochtend is **De heer Simon Conway** (Schot van oorsprong, litairair van opleiding, officier in het Britse leger, bestuurslid van de “Cluster Munition Coalition” een netwerk van organisaties die ijveren voor het bannen van clustermunitie,

directeur van “Landmine Action” een organisatie die ijvert voor het bannen van landmijnen, en voor beide organisaties actief bij ruimingsoperaties ten velde).

De heer Conway spreekt gepassioneerd. Hij leert ons dat clusterbommen, containers zijn gevuld met honderden tot duizenden kleinere explosieven. Hij vertelt ons hoe die containers in hun val openbarsten en een doelwit met een oppervlakte van vaak meerdere voetbalvelden bekogelen met die kleinere explosieven. Kleinere explosieven die soms reeds bij impact ontploffen, maar zeer vaak ook niet, zodat hierdoor in praktijk mijnenvelden ontstaan.

De heer Conway wijst ons op de hemeltergende boosaardigheid van het opzet der agressoren. Zo toont hij ons enkele foto's van achtergebleven kleinere explosieven : sommigen gelijken verdacht veel op humanitaire hulppakketjes, anderen zijn versierd met veelkleurige lintjes. Vooral kleine jongetjes van 5 tot 15, nieuwsgierig van nature, nemen deze tuigen op en bekopen dat met hun leven of met het verlies van ledematen.

De heer Conway leert ons dat clusterbommen voor het eerst gebruikt werden tijdens de tweede wereldoorlog, maar dat ze sedert die tijd verder ontwikkeld werden en nog toegenomen zijn in omvang en kracht. Hij vertelt ons over droppings in Indo-China, in Afghanistan, in Zuid-Libanon en in de Golf. Daarom roept hij ons allen op tot het ondertekenen van de anti-clusterbom-petitie op www.handicap-international.org.uk.

De shock waarin wij Soroptimisten ons bevinden na het beluisteren van dit verhaal mag even verwerkt worden tijdens een korte koffiepauze vooraleer we dan de laatste gastpreker van de Conventie ontvangen.

Deze laatste spreker is **De heer Satish Kumar** (Indisch van oorsprong, Jain-monnik sinds zijn 9-de levensjaar, campagnevoerder voor het hervormen van zijn land naar de visie van Ghandi, thans woonachtig in de UK, uitgever van “Resurgence Magazine”, programmadirecteur van de “Schumacher College” een internationaal centrum voor de studie van ecologische en spirituele waarden, en schrijver).

De heer Kumar spreekt ons toe vanaf de rand van het podium, hij wil dichterbij het publiek zijn, hij spreekt zonder enige tekst ter hand, en zonder powerpoint of foto-presentatie. Hij voelt zich duidelijk thuis bij dit publiek van vrouwen en benoemt zichzelf tot een “honorary woman”, we hangen aan zijn lippen.

Als veteraan in het voeren van vredescampagnes, vertelt hij ons over zijn eerste pelgrimstocht voor vrede, een tocht – geïnspireerd door Sir Bertrand Russell – die hem, op 25-jarige leeftijd te voet en zonder paspoort of visum, voerde vanaf het graf van Gandhi in India, naar de leiders van 4 nucleaire machten, in Moskou, Parijs, Londen en Washington, en alzo tot het graf van Kennedy.

Voor zijn vertrek consulteerde de heer Kumar zijn guru en mentor Vinoba, en deze gaf hem de volgende raad : *“The roots of war lie in fear, and the roots of peace lie in trust. If you are walking for peace in the world, you have to have trust in your heart. The greatest demonstration of trust, and the greatest practice of trust, would be when you trust yourself and God, and trust people to support and look after you.”*

Aldus ondernam de heer Kumar zijn reis zonder geld en zonder bagage. De heer Kumar leert ons echter dat vrede niet enkel politiek is, maar dat vrede een ingesteldheid is van universeel respect, respect voor de mensheid in al haar diversiteit, maar ook respect voor de natuur. Zo sluit hij de kring van de conventietoespraken, door terug aan te pikken bij het betoog voor klimaatbewustzijn van de allereerste gastspreker Professor Peter Cox. En met een laatste beklijvend citaat van Gandhi wuift hij ons uit : *“Be the change you want to see in the world !”*

Deze woorden indachtig worden we door onze **Soroptimist International President Lynn Dunning** (Club Ramsbottom UK – Head Teacher Secondary School) begeleid naar het plein voor het SECC, alwaar we in een grote cirkel, omgord door de 134 vlaggen die onze clubs vertegenwoordigen, één door onze witte kleding, gedurende 30 minuten samen zullen waken voor vrede.

Vredesgedichten worden voorgelezen, 6 witte vredesduiven worden vrijgelaten

Wanneer we huiswaarts keren ontvangen we een opgerold document samengebonden met een feestelijk blauw lintje, waarin een vredestekst :

“We are Women standing for Women.

We come from many different lands, we are different in colours, creeds and races, and together we celebrate our diversity.

We are united in our purpose to bring a message of peace to the women of the world. Our declaration is tied with a ribbon, a symbol of the bonds of friendship that bind us together as members of Soroptimist International, reminding us that our membership brings the responsibility to preserve freedoms and to be peacemakers.

We hope for a world where tolerance, reconciliation, co-operation and partnership will be realities.

We pledge to work for a world where :

- *the human rights of all people are respected;*
- *equal opportunities are available to women who are disadvantaged through their gender, poor health or social exclusion;*
- *education is accessible for all girls;*
- *poverty and disease are conquered;*
- *all peoples enjoy a safe and healthy environment;*
- *we all contribute to the peace and prosperity of humankind, by nurturing a spirit of peace, encouraging peace education and supporting a culture of peace.*

May our words, thoughts and actions be for the well being of all! May peace prevail!”.

Beladen met vredesgedachten begeven Bea en ikzelf ons terug naar de universitaire residentie, alwaar we genieten van een simpele lunch bestaande uit toast en een opgewarmd soepje.

Uit onze gesprekken blijkt duidelijk hoe we beiden gemotiveerd werden door de thema's die de voorgaande dagen werden besproken.

Vermits de zon vandaag straalt maken we van de middagpauze gebruik om de nabijgelegen Botanic Gardens en het daarin centraal gelegen Kibble Palace – een grote 18-de eeuwse glazen serre – te bezoeken.

Al snel echter is het weer tijd om terug te keren naar de residentie, want we moeten ons nu opdirken voor het laatste Conventie-treffen.

Omstreeks 17.00 uur worden we opgehaald, ditmaal door de echtgenoot van Fiona Murphy omdat diens grotere wagen comfortabel plaatsbied voor dames in gala. Het verkeer is vandaag hels, maar we bereiken het SECC toch op tijd voor de “Change of Insignia” en de “Closing Ceremony”.

Vanaf nu is **Mevrouw Lynn Dunning** (Club Ramsbottom UK – Head Teacher Secondary School) onze Soroptimist Immediate Past International President en is **Mevrouw Margaret Lobo** (Club Perth, Western Australia – Radiologe) onze Soroptimist International President. Een laatste toespraak van Mevrouw Dunning en een inauguratierede van Mevrouw Margaret Lobo volgen.

De Soroptimistvlag wordt overhandigd aan de organisatoren van de volgende conventie te Montreal.

En dan mogen we genieten van de “Darwen Vale Dance Group” een groep jonge mensen uit de Darwen Vale School waarvan Mevrouw Lynn Dunning hoofdonderwijzeres is.

Jonge mensen die hun vrije tijd opgeven voor de studie van de dans, en die soms vóór, soms na schooltijd, samenkomen voor oefening, minstens 1 maal per week, en nabij een optreden vaak tot 4 maal per week. Jonge mensen waarvan er nu velen hun vakanties onderbroken hebben om deel te nemen aan het optreden voor deze Conventie. De school en de ouders van deze jonge mensen mogen werkelijk trots zijn, we genieten namelijk immens van hun in dans getoonde inzet, kracht en fantasie.

Omstreeks 18.30 uur dan besluiten we hand in hand de Conventie met het lied : “Should old acquaintance be forgot”.

De autobussen staan dan al klaar om ons van het SECC te voeren naar hetzij het Hilton, hetzij het Thistle Hotel, voor ons laatste samenzijn bij het gala-diner. Bea en ikzelf, Margaret en Fiona Murphy, worden ontvangen in het Thistle Hotel. Het is de allereerste keer dat deze twee hotels samenwerken, maar de joint venture mag zeker en vast geslaagd genoemd worden. De enige commentaar van enkele critici onder ons betreft een tekort aan wijn, maar dat mag de kwaliteit van het eten en de pret van het samenzijn niet bederven.

Eens het dessert verorberd en de koffie gedronken, mogen we tenslotte nog begeleid door onze Schotse vriendinnen, de beentjes strekken op de tonen van enkele traditionele schotse deuntjes. Soms lijken we wel meer tegen elkaar op te botsen dan te dansen, maar er wordt des te meer gelachen.

En wanneer de klok 12-ven slaat, worden we netjes door de autobussen terug opgehaald. De autobussen houden halt bij diverse Hotels en telkens worden vriendinnen uitgewuifd. Onze universitaire residentie is de laatste halte, en we zijn weerom verheugd tussen de lakens te kunnen kruipen.

Vandaag kunnen we dan voor het eerst even langer slapen en rustig ontbijten, alhoewel, omstreeks 9.30 uur haalt Margaret Murphy ons al op voor een gezellig samenzijn met Schotse Sorop-vriendinnen bij thee en huisgemaakt gebak, ten huize van **Liz Jamieson** (Club Glasgow Central – Senior Lecurer). Het samenzijn is ontspannen, en het zoets is heerlijk.

Hier komen we terug samen met Fiona Murphy en zij stelt voor samen met ons de **Burrell Collection** te bezoeken. Deze internationaal bekende collectie werd in 1944 door William Burrell, een scheepseigenaar, aan de stad geschonken, en is het hoogtepunt van Glasgows Renaissance.

Het gebouw dat de collectie heden herbergt is in 1983 speciaal voor de collectie gebouwd en wanneer de zon er in veelheid van kleuren door de glas-in-lood-ramen binnenschijnt dan lijkt het of de kunstwerken er deel gaan uitmaken van het omringende groene parklandschap. We zien er artefacten uit het verre oosten en uit de Grieks-Romeinse oudheid. We zien er meubilair en wandtapijten, en beeldhouwwerken en schilderijen van grootmeesters. Eén van de hoogtepunten van de collectie naar mijn smaak is een zelfportret van Rembrandt van Rijn.

Na een lichte lunch in het museum-cafetaria, zet Fiona Murphy ons in de late namiddag af in het centrum van Glasgow en rest er ons nog even tijd voor shopping.

Omstreeks 18.30 uur worden we echter weer bij de universitaire residentie verwacht want dan pikt Margaret Murphy ons weer op, omdat we opnieuw verwacht worden voor een gezellig samenzijn met Schotse Sorop-vriendinnen, deze keer aan een koud buffet, thuis bij **Ann Finch** (Club Glasgow Central, huisdokter).

Voor de vriendinnen die niet met de wagen gekomen zijn, vloeit de wijn rijkelijk, en als de tongen zijn losgeweekt is de conversatie natuurlijk nog gezelliger dan gebruikelijk.

Op een nog meer dan fatsoenlijk uur echter brengt Margaret Murphy ons weer terug bij de universitaire residentie, en nemen we voorlopig afscheid, om elkaar pas de avond voor ons vertrek even terug te zien voor een laatste koffie.

Omdat we vandaag pas om 10.00 uur opgehaald zullen worden, blijven we langer in bed en ontbijten we uitgebreider. Wanneer de tijd gekomen is wachten Fiona Murphy en haar echtgenoot ons reeds op, en vertrekken we voor een dagje samen naar de Schotse westkust.

De plaats van bestemming is “Culzean Castle en Country Park”, een klein uurtje rijden verwijderd van Glasgow. Op de rand van klif in een uitgestrekt parkland een 6-tal kilometer voorbij het stadje Ayr, vinden we dit van oorsprong 16-de eeuwse fort, eind 18-de eeuw verbouwd door de neoklassieke architect Robert Adam tot een kasteel voor de huisvesting van de graven van Cassillis. Het kasteel en het omliggende park met siertuinen en boerenbedrijven laten ons kennismaken met de geneugten van het rijke leven en met de alledaagse activiteiten van een groot landgoed.

Voor de middag bezoeken we het kasteel, met fantastisch bewaarde vertrekken, fijn meubilair, en prachtig stukwerk. Een van de hoogtepunten is de ovale trap verlicht door een dakkoepel en versierd met Ionische en Corintische zuilen. Op de bovenverdieping van het kasteel vinden we een aantal kamers die geschonken werden aan Eisenhower uit dank voor zijn rol in de Tweede Wereldoorlog, en waar nu een presentatie van foto's en personalia herinnert aan het leven van de generaal.

Het mooie weer nodigt ons echter al snel terug naar de buitenlucht en naar een terrasje bij de oude stallen alwaar we van een lichte lunch kunnen genieten.

In de namiddag bezoeken we dan het hertenpark, de zwanenvijver, de tuinpagode, en vooral de prachtige ommuurde bloementuin.

Genietend van de laatste zonnestralen snoepen we nog een ijsje om vervolgens te vertrekken voor een rit langs de kustlijn terug richting Glasgow.

Hoewel het landschap dat we vanuit de wagen zien voorbijglijden indrukwekkend mooi is, dien ik toe te geven dat de tol van de zware week, gecombineerd met een dagje in de buitenlucht, ons doet knikkebollen.

Thuisgekomen in onze universitaire residentie nemen we dan definitief afscheid van Fiona Murphy die de volgende dag zal vertrekken voor welverdiend een reisje naar Madeira. Na een lichte soepmaaltijd rest er ons nog wat tijd voor het sorteren van folders en aantekeningen, waarna we wederom vroeg onder de wol kruipen.

Vandaag werd er geen afspraak gemaakt met Sorop-vriendinnen, en gaan we op eigen kracht naar Edinburgh. We staan vroeg op, genieten van een licht ontbijt, en verlaten onze residentie per taxi omstreeks 8.00 uur. Vanuit Glasgow Queen Street Station nemen we dan de directe trein naar Edinburg Waverley Station om daar omstreeks 9.30 uur te arriveren.

Vandaag regent het, maar we zijn van regenkleding voorzien, en we laten het niet aan ons hartje komen. Ondanks het weer is het bijzonder druk in Edinburg want vandaag start het Edinburg Festival, een internationaal cultuurfestival waardoor bij dag de straten en pleinen zich vullen met straattheater en -muziek, en bij nacht de salons en zalen zich vullen met voorstellingen en shows.

Het blijft regenen en Bea geeft er de brui aan; dus geen verdere foto's van Edinburg in de regen.

Om snel inzicht te verwerven in deze stad en haar monumenten nemen we onmiddellijk de "hop-on-hop-off"-toeristenbus. Eens het ritje rond gemaakt, besluiten we dan Edinburg Castle te bezoeken. Deze avond zal het kasteel de locatie zijn voor de Military Tattoo en de tribunes zijn reeds opgesteld.

Het kasteel is in praktijk eerder een complex van gebouwen en situeert zich bovenop de basalten kern van een dode vulkaan. Hoewel deze plek al in de Bronstijd bewoond was, was er pas in de 6de eeuw sprake van een vesting, die werd gebouwd voor Koning Edwin van Northumbria, naar wie de Edinburg vernoemd werd.

De oudste van de actueel nog te bezoeken gebouwen dateren uit de 12de eeuw, maar er werd bijgebouwd tot in de 20ste eeuw. Het complex heeft doorheen de eeuwen ook vele functies gehad, van vesting tot koninklijk paleis, van kazerne tot gevangenis. Heden herbergt het onder meer de Schotse Kroonjuwelen en de Stone of Destiny, een oeroud symbool van de Schotse koningen, dat in de 13de eeuw door de Engelsen werd veroverd, en pas in 1996 naar Schotland werd teruggebracht.

Gezien ondertussen het middaguur is gekomen genieten we nog binnen Edinburg Castle van een lekkere lunch, vooraleer we aangesterkt en opgedroogd, onze tocht verderzetten.

We gaan de Royal Mile verkennen, vier oude straten, die Castlehill verbinden met the Palace of Holyroodhouse – de Schotse residentie van Queen Elizabeth II – en die samen de voornaamste verkeersader vormen van Edinburg.

Langs en nabij de Royal Mile vinden we de belangrijkste gebouwen en monumenten van Edinburg : the Hub, de Camera Obscura, Gladstone's Land, het Lady Stair's House, het Royal Museum of Scotland, de Signet Library, het Heart of Midlothian, de Saint Giles Cathedral, de City Chambers, het Parliament House, het Mercat Cross, de Tron Kirk, het Moubray House, het Jhon Knox's House, het Museum of Childhood, Morocco's Land, het Museum of Edinburg, en Canongate Tolbooth.

Maar de tijd is te kort voor al dat moois, en de verleiding van het shoppen is veel te groot.

Nat, moe en beladen met boodschappentassen keren we terug naar Glasgow met de trein van 19.00 uur.

Vanaf Glasgow Queen Street Station laten we ons per taxi vervoeren naar Gibson Street alwaar we in het gezellige restaurantje “Left Bank” genieten van een versgetapte pint en een lekkere simpele maaltijd van fish en chips. Een laatste taxirit voert ons tenslotte omstreeks de klok van 10 terug naar onze universitaire residentie.

Deze laatste dag willen we Glasgow zelf nog grondiger verkennen, en we staan aldus vroeg op en nemen een vitaminerijk ontbijt, dat ons van de nodige kracht voorziet om er weerom tegenaan te gaan.

Om 10.30 uur hebben we een afspraak met Frances Dryburgh (Club Glasgow Central – Consultant Biochemie) voor een bezoek aan de Universiteit van Glasgow en de Hunterian Art Gallery.

Frances is gids en dat merk je want ze kan bezielend vertellen en weet ons direct naar de highlights te voeren. De Hunterian Art Gallery herbergt : de omvangrijke verzameling van kunst en curiosa van de arts William Hunter (1718-1783) waaronder een munt met de afbeelding van Cleopatra,

een reconstructie van number 6 Florentine Terrace, het huis waar Charles Rennie Mackintosh leefde van 1906 tot 1914; en een belangrijke collectie van 19de en 20ste eeuwse kunstwerken; maar vooral één van de mooiste verzamelingen ter wereld van schilderijen van James McNeill Whistler (1834-1903).

Na ons bezoek lunchen we nog samen met Frances, maar daarna nemen we afscheid en gaan op eigen kracht verder. De “hop-on-hop-off”-toeristenbus laat ons een laatste keer genieten van de belangrijkste gebouwen en monumenten stad, en we stappen voor een laatste bezoek af bij “People’s Palace” een Victoriaans gebouw dat een museum herbergt waar we geconfronteerd worden met het alledaagse leven en werken van de bevolking van Glasgows East End van de 12de tot de 20ste eeuw.

Voor ons laatste avondmaal valt de keuze op het hippe restaurant “The Salon”, gevestigd in een mooi gerenoveerde oude Cinema nabij Gibson Street. We genieten er van een cocktail, van een heerlijk wijntje, en van een lekkere catch of the day, die vandaag zeeforel blijkt te zijn.

Omstreeks 20.00 uur verlaten we het restaurant en keren we – zoals afgesproken – terug voor een laatste koffie met gebak bij Margaret Murphy. Het afscheid die avond van onze lieve vriendin is pijnlijk maar we moeten toch tijdig terug naar onze universitaire residentie om te pakken voor ons vertrek morgenochtend.

Na een laatste ontbijtje en een controle van de kamers, niets vergeten, vertrekken we omstreeks 7.30 uur met de taxi vanuit Queen Margaret Residence, naar Glasgow Central Station, alwaar we de trein nemen naar Prestwick Airport.

Omstreeks 9.45 uur volgt dan onze check-in voor de vlucht die 2 uur later vertrekken zal. Deze keer moet niet alleen ik, maar moet ook Bea bijbetalen voor bagage-overgewicht. Er rest ons nog tijd voor koffie, waarna we de controlepost passeren, dit keer mét moeite want de controle is verscherpt nadat een 14-tal dagen eerder een bomauto op Glasgow Airport is ingereden. De Ryanair vlucht vertrekt tijdig en verloopt vlekkeloos. Na een kleine 1.30 uur vliegen, draaien we de klok opnieuw een een uurtje voorwaarts, en landen we op Charleroi-Brussels-South locale tijd 14.20 uur.

Onze chauffeur staat ons al op te wachten en vermits we de spits voor zijn en het vandaag zonnig is in België, is de rit richting Antwerpen prettig. Onderweg worden er al verhalen van op reis en verhalen van thuis uitgewisseld. Wanneer we omstreeks 16.15 uur arriveren in Berchem neem ik afscheid van Bea en keer tenslotte zelf voldaan huiswaarts, klaar voor het ontmoeten van de familie, de uitpak, én het schrijven van het verslag.

Antwerpen 4 oktober 2007

Tekst: Chris Celis

Foto's: Bea Rabe en

George Mahoney, Convention photographer

Bijlagen

PROGRAMME FOCUS 2007-2011

Mission:

Through international partnerships and a global network of members, Soroptimists inspire action and create opportunities to transform the lives of women and girls by: advocating equity and equality; creating safe and healthy environments; increasing access to education; developing leadership and practical skills for a sustainable future.

Goals:

Soroptimists will ensure that women and girls

- enjoy equity and equality
- live in safe and healthy environments
- have access to education
- have leadership and practical skills

Objectives:

1. Eliminate poverty and gender discrimination through ensuring women's full social and economic rights (ESD)
2. End human trafficking and all forms of violence against women and girls (HRSW)
3. Ensure access to health care for women and girls (H)
4. Support programmes and policies that eliminate HIV/AIDS, malaria and tuberculosis and other major diseases (H)
5. Improve access to clean water, sanitation and essential food resources (ENV)
6. Mitigate the effects of climate change and integrate sustainability into personal choices and government policies and programmes (ENV)
7. Meet the needs of women and girls during and after armed conflicts and disasters (IGU)
8. Promote peaceful conflict resolution, inter-cultural and inter-racial tolerance and condemn genocide and terrorism (IGU)
9. Ensure equal access to education and training for women and girls throughout their lifespan (ED)
10. Assure women's advancement in management, politics and decision making (ESD)

Glossary:

ESD – Economic and Social Development

ED – Education

ENV – Environment

H – Health

HRSW – Human Rights and Status of Women

IGU – International Goodwill and Understanding

Approved by Soroptimist International Board and Programme Voting Delegates at SI Board Meeting in Glasgow 2007

Invest in the Future

Project Sierra will help some of the world's most deprived women and children by strengthening families at risk of breakdown, helping young children living on the streets return home and empowering vulnerable young mothers. Project Sierra will enable more children to grow up in a caring family environment - giving them the opportunity to lift their parents.

- £10*** will provide a family with seeds and tools to grow their own food
- £25** will provide a baby with milk
- £100** will feed two families for a month
- £200** will provide five beds, clothing and equipment for a child to go to secondary school for a year
- £250** will help a mother to start her own small business enterprise
- £500** will renovate a family's home, providing shelter and dignity
- £2,000** will pay 20 children's medical costs for a year

* £1 is approximately equivalent to 32 US¢

Sierra Leone - The Facts

- 200,000 people were murdered, raped or left with horrific injuries during the country's bloody ten year civil war
- Sierra Leone has been ranked as the world's poorest country
- For women, the expectancy is just 47 years and the rate of maternal deaths in childbirth is the highest in the world
- Sierra Leone has the worst child mortality rate in the world - nearly a third of all children die before their fifth birthday
- 74% of the population live below the poverty line, surviving on less than £1 (\$2 US\$) a day

Project Sierra locations:

For More Information

The awareness of every Soroptimist member worldwide, working together, will help us achieve our goals for Project Sierra - A Family and a Future

For more information about how you can support this vital work, contact your Federation, Quadrant, Project Liaison, email project.sierra@sierrainternational.org or visit www.projectsierra.org

www.sierrainternational.org

www.projectsierra.org

Together we can achieve something which none of us could achieve alone.

Hope and Harvest for Children is a registered charity no. 1016400

Project Sierra
Supporting women and children in
Sierra Leone

**Soroptimist International
Quadrant Project 2007-2011**

A Country Broken by War

Sierra Leone celebrated its first year of peace in over a decade in 2003 but the country still remains devastated by war and faces the challenge of reconstruction.

During the conflict over half of the population was made homeless. Tens of thousands of children were orphaned or separated from their families. Boys were recruited as soldiers and forced to commit atrocities; sometimes against their own families. Girls were often held captive for sex and domestic labour.

Before the war, a high proportion of the population was illiterate. The conflict made the situation worse, as it is estimated that every child in school lost at least two years of their education and many children are still denied this basic right. Other vital services such as health, social care, water and sanitation remain deeply affected.

Communities are now trying to rebuild their social and physical infrastructures. Starting again from nothing, they face the challenges of a population that is impoverished and traumatised. Many households are now headed by lone women or their grandparents.

These children, families and communities need your help to face their futures with confidence.

The Partnership

Project Sierra is a four year partnership between Scrapinist International and Hope and Homes for Children which aims to raise over £1 million (\$2 million USD) to transform the lives of some of the most deprived women and children in the world.

Scrapinist International is a worldwide organisation for women in management and the professions, working through service projects to advance the status of women and human rights for all. Hope and Homes for Children works in Central and Eastern Europe and Africa. They believe that every child deserves to grow up within the love of a family and the security of a home, so they can fulfil their potential. The partnership will:

- Improve the health, self-esteem and life chances of thousands of women and children living in abject poverty.
- Promote stability in a post conflict society by integrating the most vulnerable children and young women into family and community life.
- Provide education, training, small business and life skills support so that families can become self-sufficient and support their children.
- Build the capacity of local childcare professionals and create models of excellence.

Making a Real Difference

Project Sierra will concentrate on the most alienated and marginalised children and families within Sierra Leonean society. The project has three components:

Young Mother Support

During the conflict girls and young women were trafficked into sex slavery, often becoming pregnant. Contributing to poverty and exploitation following the war has contributed to a further increase in teenage pregnancy. Many young mothers in this situation find themselves estranged from their families because of the stigma of having an illegitimate child and are extremely vulnerable. Project Sierra aims to reintegrate these girls with their families or empower them to be independent members of their communities. School and vocational training will be provided, along with childcare, giving the mothers a firm foundation for their future. Life skills and healthcare classes will help build their confidence and self-esteem. Project Sierra will guide and support these fledgling families on the road to a brighter tomorrow.

Children Living Alone

Project Sierra will work with children under the age of 12 who live on the streets. Alone, vulnerable and at risk of exploitation, trafficking or a life of crime, these children will be helped to return to a caring family environment. The project will give children individual counselling, access to healthcare and nutritious meals. The child's family and community are involved, helping to mediate a safe return to family life and school. This way, more children will know the stability of a caring home.

Integrated Child and Family Support

This will provide a vital lifeline for families at risk of breakdown because of the pressures of poverty, illness or the death of a parent. Community leaders will help identify the most vulnerable families so that Project Sierra will assist those in greatest need. Each child and family will receive an individually tailored support package, providing healthcare, safe and secure housing, education and access to income generation. Farm Resource Centres will provide training, livestock, tools and seeds so that families can grow crops or start a small business. This project helps families to become self-sufficient and care for their children - enabling them to face their futures with confidence.

A Lasting Legacy

Project Sierra aims to strengthen and empower entire communities in Bo, Freetown, Kamahe, Makoni, Madru and Tamakela. Working with children, their families and the wider community will ensure long term, far reaching effects.

Project Sierra will help some of the poorest communities send their young to school. Depending on the need, Project Sierra will provide individual children with equipment and fees, or it will fund the school directly to benefit every child in the community. This targeted approach will allow more children to gain an education - the key to breaking out of the poverty cycle.

Hope and Homes for Children will work with its in-country partner, Help A Needy Child in Sierra Leone (HANC-SL), to deliver Project Sierra. By involving a local organisation, Project Sierra will have a true understanding of the culture of the communities with which it works. This will increase its impact while building the capacity of childcare professionals in Sierra Leone, ensuring that the projects will be truly sustainable in the long term.

Each of Project Sierra's three elements are pilot projects which will become replicable models of excellence in child protection and childcare. They will be shared with other NGOs in Sierra Leone and other developing and post conflict countries. This will ensure that Project Sierra will benefit generations yet to come.

History of the Hamlin Fistula Hospital

In 1958 Doctors Reg and Catherine Hamlin went to Ethiopia to train midwives. Seeing the plight of the poor "fistula" women they became determined to help them. They developed a delicate surgical technique that, in most cases results in a complete cure.

They then built the Addis Ababa Fistula Hospital and have been totally involved ever since. After Dr Reg Hamlin OBE died in 1993, Dr Catherine carried on with the aims and objects of this wonderful hospital and associated projects, one of which is the Desta Mender village.

Since the hospital was built, over 24,000 women have been treated and cured. The hospital also trains doctors from other developing countries. The effect of their work is spreading worldwide, restoring new life and dignity to thousands of women who may have otherwise perished.

The Hamlin Fistula® Relief and Aid Fund is a registered charity CFN 16100. 100% of the money raised goes to the Addis Ababa Fistula Hospital. www.fistulatrust.org

The project 'Restoring Dignity' is a project in partnership with the Hamlin Fistula® Relief and Aid Fund to support the Addis Ababa Fistula Hospital.

Thank you for your wonderful support

All donations should be sent to your Federation Headquarters for transmission to Soroptimist International.

Please mark donations:

December 10 President's Appeal 2007

Soroptimist International Headquarters Office

87 Glisson Road

Cambridge

CBI 2HG

United Kingdom

Telephone: (+44 1223) 311 833

Fax: (+44 1223) 467 951

Email: hq@soroptimistinternational.org

Website: www.soroptimistinternational.org

Pamphlet sponsored by SI on the Terrace,

Perth Western Australia

PRESIDENT'S APPEAL 2007 RESTORING DIGNITY

HAMLIN FISTULA RELIEF AND AID FUND
ADDIS ABABA, ETHIOPIA

Copyright: WHO/IFP, Yaxot

Imagine never being able to return home
after having a baby

then

Imagine finding a home in Village Desta Mender,
being cared for, trained for a new life,
and having your dignity restored

**SOROPTIMIST INTERNATIONAL
PRESIDENT'S APPEAL 2007
RESTORING DIGNITY**

Project Aims and Objectives:

To help those women with fistulas who cannot be completely cured and need ongoing medical care.

To encourage independence and improve the morale and self-esteem of the permanent residents of the Addis Ababa Fistula Hospital through the self-help rural village "Desta Mender".

Methods:

Certain girls and women cannot be completely cured and need ongoing medical care. Instead of keeping them as permanent residents of the Hospital they are encouraged to live in a special village, "Desta Mender", where they can receive medical care at rural clinics, as well as training in various skills such as dressmaking, catering, animal husbandry and agriculture to help them to earn an income and become self-sufficient. Soroptimist International will provide vital support for the continuation and expansion of this work through its donations to 'Restoring Dignity'.

Obstetric Fistula:

A fistula is an unnatural tear or hole between two organs. Obstructed labour can cause a fistula to the birth passage, bladder and sometimes, the rectum. As a result a woman leaks urine constantly. Fistula injuries are worse than death as the women experience rejection, separation, loneliness and shame.

**a global voice
for women**

"The Addis Ababa Fistula Hospital is the only facility in the world exclusively dedicated to treating (obstetric) fistula. It serves as a centre of excellence, offering training and pioneering surgical techniques and methods of physical and psychological rehabilitation for women"

United Nations Population Fund

Village Desta Mender

The village was opened in a rural area outside Addis Ababa for patients who could not be completely cured. Ongoing medical care is available and the women and girls are taught various skills such as crafts and knitting, and receive training to become nursing aids and carers to help in the nearby orphanage.

It has developed into a much needed and appreciated home from home for these women who can never return to their villages. The need for the village is ever increasing and the Hospital relies on donations for this vital work. With your support, Soroptimist International can help provide a secure future and restore dignity for these young women who have lost so much.

Thank You Soroptimist International!

Spirit, enthusiasm, and organization — words that describe our partnership with Soroptimist International and the success of Project Independence: Women Survivors of War. Thanks to your commitment, the project has surpassed its initial goals:

- Raised \$1.6 million to support programs in Afghanistan, Bosnia and Herzegovina and Rwanda!
- Gave more than 1,692 women the chance to rebuild their lives through a one to one connection with Soroptimist members — an increase of 500 women over our original goal!
- Gave 650 women loans so they could start their own small businesses—loaning \$15,000 more than we anticipated!

Awareness, Action, Advocacy: YOU Made the Difference

Soroptimist members around the world joined together to help women survivors of war. Women like Judi Moline committed to helping one woman at a time. Judi, a member of SI of Upper Montgomery County, sponsored Sameera, a 45 year-old mother of two living in Afghanistan. With Judi's help and her club's support, Sameera was able to transform her life and overcome poverty and hopelessness.

Sameera and her family never had enough money for food. When war came to her village, her neighbors fled. Seeking safety, Sameera and her family sold all of their belongings and moved to Pakistan. But, Sameera and her family still struggled to survive as refugees. Sameera and her husband decided to sell their last valuable possession — her gold ring — to buy shoe-repairing tools. They hoped the business would provide a sustainable income; and, in a short time, with Sameera and her husband working side-by-side, her family's life started to improve.

But one night, everything changed. Sameera's house was attacked and her husband was killed.

"This is the saddest memory of my life," Sameera told our on-the-ground counselors. "After this, we decided to return to Afghanistan, which was very difficult in the beginning. Our neighbors helped us with some food

"My life is now totally different. As we make more money, I would like to have a very big and famous shoe store in the future in the city where we will sell our own product!"

upon our return to the village. I wanted to start my husband's business again, but didn't have any money."

Then she enrolled in Women for Women International's Sponsorship Program and was sponsored by Judi. With Judi's financial support and letters of encouragement, Sameera participated in our year-long training and awareness programs. She wanted to fulfill the dream of a sustainable income that she and her husband had discussed. With her new self-confidence, a business plan and her dreams, she applied for a microcredit loan. She was approved and she immediately started repairing shoes in her village.

With a steady income came marked improvements in Sameera's life. With the help of her sons and the subsequent loans that Sameera has been able to successfully repay, she was able to expand the operation.

"My life is now totally different. As we make more money, I would like to have a very big and famous shoe store in the future in the city where we will sell our own product!" Sameera has achieved her goals — and now dreams of a brighter future for her family.

The hope of having a store... a life where she didn't have to struggle to feed her children... none of these things would be possible without Judi Moline and Soroptimist International. Through her commitment — and your commitment — Sameera moved from a widowed refugee to a hopeful business woman.

Building Stronger Women and Stronger Nations: Thank You

Sameera is just one shining example of the difference Soroptimist International members have made. As our partnership with Soroptimist International comes to a close, we'd like to thank the thousands of Soroptimist members for an incredible four years. Thousands of women like Sameera have seized the opportunity to create real change in their lives. You have truly made a difference in the lives of women survivors of war. Together, we are helping stronger women build stronger, more peaceful nations.

<http://www.womenforwomen.org/projectindependence>

SOROPTIMIST TARTAN

AVAILABLE THROUGH INGLES BUCHAN TEXTILES

MERCAT BUILDING, 26 GALLOWGATE, GLASGOW G1 5AB

TEL: 0141 553 1530 EMAIL: sales@inglesbuchan.com

Now You Can Enjoy Scarves, Skirts And More In The Exclusive Soroptimist Tartan.

You can now purchase the range of women's garments shown in this leaflet, made in exclusive Soroptimist International Tartan.

This is your official tartan, designed by Ingles Buchan in association with Soroptimist for the Glasgow Conference in 2002

The exquisite colours and patterns depict the purple heather of Scotland's mountains and hills together with the blue and gold of Soroptimist International, united by the white band of peace.

Support your organisation and look great at the same time. Each garment is high quality 100% new wool. And is tailor-made for you in Scotland by Ingles Buchan.

So place your order now. Simply complete the form overleaf.

OF ALL SALES
10% WILL GO TO
SOROPTIMIST
INT. FUNDS

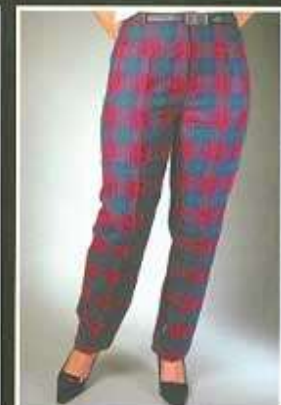
Straight a Line + Pockets - TGS 002

Kilted Skirt - TGS 001

Elegance - TGS 003

Trousers

The above tartans are for illustration purposes only